Baron van Hippelepip

Mien Visser-Düker

bron
Mien Visser-Düker, *Baron van Hippelepip*. Nutsuitgeverij, Zaltbommel 1917

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/viss054baro01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

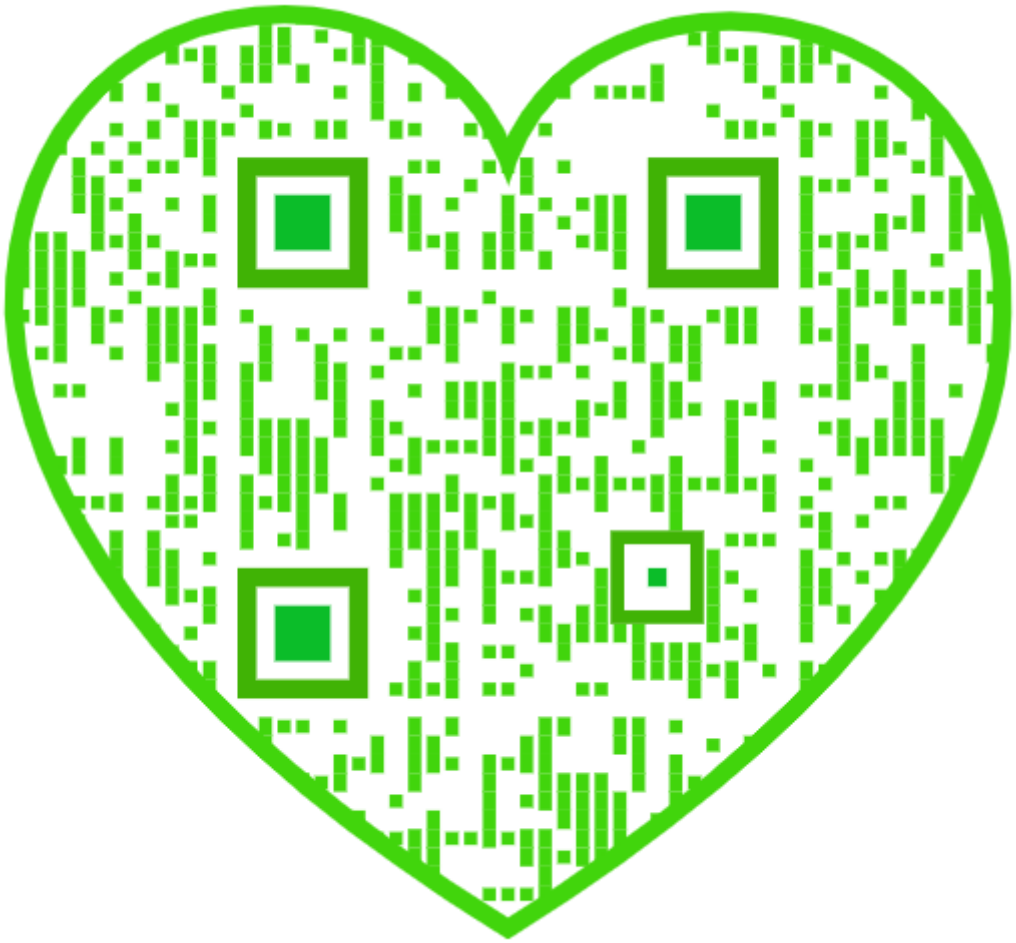

[I]

Baron van Hippelepip was de grootste, de mooiste en de sterkste van een heele massa kikvorschen, die tezamen in een grooten vijver leefden, midden in het bosch.

Die vijver was niet erg diep, zoodat de heeren- en dametjes-kikvorschen, - al waren ze zelf ook hèèlemaal onder water gekropen, - tòch konden zien, of de lucht blauw was en de zon scheen, òf dat de lucht zóó donker en grijs was, dat er zelfs geen stukje blauw was te zien, groot genoeg, om een kikvorschenjasje uit te knippen. Die kikvorschen hadden daar in dien vijver een heerlijk leventje, want, denk eens aan! - daarin groeiden veel, o, zoo veel waterlelie's!

En die groote, groene bladeren waren allemaal roeibootjes, die ze altijd mochten gebruiken, als ze zin hadden, om te roeien.

De mooie, witte bloemen gebruikten ze, om op den uitkijk te staan, of er geen booze ooievaar in de buurt was, die hen wilde ophappen.

Beurt om beurt moesten de kikkers op wacht staan, - den heelen langen dag, - van het oogenblik af, dat de zon te voorschijn was gekomen, totdat ze achter de duinen was verdwenen.

Dat op wacht staan, vonden ze allen even vervelend!

En dat is ook best te begrijpen, want terwijl de andere kikvorschen speelden en stoeiden, of allerlei lekkers zaten op te peuzelen, moest de schildwacht onbewegelijk op de waterlelie zitten, zijn rechterpoot als een geweer tegen den schouder. De schildwacht

trok daarbij een zeer gewichtig gezicht, en hoorde hij ook maar het minste onraad, dan begon hij zóó hard te kwaken, dat 't lawaai in den geheelen vijver gehoord kon worden.

Alle kikkers maakten dan beenen, - sprongen uit hun roeiboot plof! plof! in het water, - en kropen dicht bij elkaar, op den bodem van den vijver. Natuurlijk behoefde de schildwacht ook niet te blijven zitten, als de onruststoker dichterbij kwam.

Mijnheer de schildwacht maakte gauw, dat hij bij zijn vrienden kwam en had dan veel te vertellen, over hetgeen hij gezien had.

Als hij met het bericht kwam, dat het een ooievaar was, dan werden de vrouwtjes half ziek van schrik.

De mannen, die lang zoo gauw niet bang waren, aaiden hun verschrikte vrouwtjes dan meelijdend over haar groene kopjes en fluisterden haar in het oor, dat ze toch vooràl niet bang moesten zijn. Die ooievaar, die leelijke langsnavel, kon hen niets doen, als ze maar zorgden héél stilletjes in 't midden van den vijver te blijven en niet nieuwsgierig te zijn. Want de ooievaar was èrg slim, dat wisten ze maar al te goed!

Eerst ging de ooievaar gewoonlijk op één poot staan, vlak aan den kant van den vijver, en zijn oogen zochten overal naar een lekker kikkerhapje, waarin hij nu juist zoo'n grooten trek had.

Maar als hij dan niets anders zag dan de witte waterlelie's, die door den wind heen en weer werden gewiegd en hem statig groetten - of hem op bloemenmanier uitlachten - dan werd hij woedend, trok een héél boos gezicht, zette nijdig zijn tweeden poot met een bom op den grond en begon den geheelen vijver om te loopen. De kikkers rilden en trilden en durfden bijna geen adem te halen; ze hielden elkaar bij de pooten vast, en de vrouwtjes, die huilden dikke kikkertranen.....

Een enkele maal probeerde de ooievaar wel eens in den vijver te loopen, maar als hij dan zóó diep kwam, dat zijn vleugels nat werden, dan waagde hij zich toch niet verder, doch maakte gauw, dat hij weer op het gras kwam, trok zijn poot weer in de hoogte en bromde nijdig: ‘Wat drommel! moest ik dààr nu zulke natte pooten voor krijgen! Die heele kikkerrommel kan me immers geen zier schelen! Ik kan warempel wel wat beters

t.o. 4

krijgen, dan zoo'n klein kikkerboutje! Bah! bah! bah! bah!'

Héél erg nijdig veegde hij dan een paar maal zijn snavel aan het gras af - en vloog verder, om.... in een anderen vijver opnieuw op de kikkerjacht te gaan!

De kikkers, welke al dien tijd doodstil hadden gezeten, durfden nu weer adem te halen.

Een van de moedigsten waagde het dan om héél stil naar boven te komen, kroop onder een groot lelieblad en tuurde angstig met zijn zwarte kikkeroogjes om een hoekje van het blad, om eens te kijken, of er nu heusch niets meer te zien was van dien langsnavel.

Merkte hij, dat de ooievaar verdwenen was, dan sprong hij weer in zijn roeiboot en begon zóó hard te kwaken, dat alle kikkers in een wip uit hun schuilhoek te voorschijn kwamen.

De vrouwtjes veegden gauw hun tranen met het blad van een waterplantje af, namen elkaar bij den poot en voerden een rondedans uit op het grootste lelieblad.

De kikkerheeren hielden zich als altijd bedaarder, staken hun dikke, groene snuitjes parmantig in de hoogte en begonnen elkaar allerlei griezelige verhalen te doen. Een kleine kikvorsch had wel eens in den snavel van een ooievaar gezeten, maar had nog juist bijtijds weten te ontsnappen; en die dikkerd daar begon een verhaal te doen, hoe hij eens een dag lang in de maag gezeten had van een reiger. Maar dat wilden de andere kikkers volstrekt niet gelooven; ze begonnen te proesten van het lachen, gaven den jokkebrok een duwtje, zoodat hij uit de roeiboot in het water plofte en schreeuwden: 'Ja, dikkerd! dat komt er nu van, als je probeeren durft, ons, ouwe kikkers, wat voor te jokken! Kwak! kwak! kwak!'

De schildwacht stond natuurlijk al weer lang op zijn post en trok een gezicht, of hij voor n i e t s bang was.

Welneen! Voor geen t i e n ooievaars nam hij de vlucht!

'Laat ze maar komen, als ze durven!' riep de schildwacht, terwijl hij zich geweldig opblies en zich zoo dik maakte, dat hij bijna niet meer op de lelie kon zitten.

Plotseling hoorden de vroolijke kikkers het geklots van klompjes op den weg. Dat moesten een paar jongens zijn, die uit school kwamen en nu, zoo hard als ze maar konden, naar hun huis liepen, dat midden in het bosch stond. Maar al liepen ze ook nòg zoo hard, toch bleven ze altijd even bij den vijver stil staan. En als ze dan een kikker zagen, die rustig zat te dommelen op een lelieblad, dan begonnen ze hem met klontjes modder te gooien.

Dat was erg stout van die jongens! - want de kikker werd dan plotseling wakker uit een prettigen droom, wreef met zijn poot op het plaatsje, waar het kluitje was neergekomen, en moest weer een veilig schuilhoekje opzoeken.

Klots! - klots! - klots! - daar kwamen de jongens al aan.

Hun petje stond scheef op hun hoofd, hun kousen zakten af, zóó hard hadden ze geloopen!

‘Eventjes naar den vijver, hoor, jongens! Ik zie de groentjes al zitten!’

Maar dat was mis, hoor!

Toen de jongens vlak bij den vijver kwamen, waren alle kikkers verdwenen, en alleen de deftige waterlelie's stonden te knikken en te buigen.

En de jongens deden als de ooievaar: ze bleven stil staan, ze liepen een paar maal den vijver om, ze werden al boozer en boozer, omdat die slimme kikkers hun te vlug waren afgeweest.

Op het laatst wierpen ze nijdig kleine en groote steenen in het water, maar zonder dat ze de kikkers pijn deden, want die zaten in een mooi verborgen hoekje te giegelen van pleizier en staken ondeugend hun kikkertongetjes uit tegen die domme, domme schooljongens!

[II]

Baron van Hippelepip was de mooiste, de grootste en de sterkste onder alle kikkers uit den vijver.

De m o o i s t e , omdat zijn jasje van een prachtig groene kleur was, met hier en daar een zwarte vlek er op.

Op dat mooie jasje was hij dan ook erg trotsch en als hij eens een tijdje in de modder had gezeten, ging hij daarna net zoo lang plassen en wasschen, tot zijn pak weer glimmend en schoon was.

Hij was zóó groot, dat de waterlelie's hem niet lang konden dragen en iedere lelie hard van: neen! neen! schudde, als hij vroeg, of hij op dat bloemenstoeltje zitten mocht.

Dan sprong hij er om te plagen tòch wel eens op, maar de arme bloem kon zoo'n zwaren kikkerheer niet dragen.

Knak! zeiden de mooie, witte blaadjes, de rechte stengel boog krom en.... baron van Hippelepip kletste in het water neer!

Daarom vond hij het maar veiliger en rustiger, om tusschen het hooge gras te kruipen, dat groeide aan den rand van den vijver.

Dat gras had bijna dezelfde kleur als zijn jasje, zoodat het wel gebeurde, dat zelfs de slimme ooievaar hem niet opmerkte, als hij maar doodstil bleef zitten.

Maar nu heb ik nog steeds niet verteld, waarom deze kikker b a r o n v a n H i p p e l e p i p werd genoemd.

Dezen bijnaam hadden de andere kikkers hem gegeven, omdat hij zoo verbazend goed kon springen en steeds zóó'n haast bij het loopen had, dat 't altijd - hip! - hip! - hìp! - ging, zoodat de andere kikkers een heel eind achter bleven, als ze gezamelijk een tocht gingen maken.

Soms vonden de anderen dat héél vervelend, werden boos, omdat ze zelf niet zoo hard vooruitkwamen en riepen dan nijdig:

‘Jij holt gelijk een kip,
Baron van Hippelepip!
Loop jij maar naar de wip!
Baron van Hippelepip,
Straks val je op je.... bip!’

Maar toch vonden ze 't wel eens gemakkelijk, dat er iemand onder hen was, die zóó hard kon hippen en springen; want als eens een van de kleine kikkerkinderen ziek was geworden, dan werd de baron gestuurd, om den kikkerdokter te halen.

Laatst was 't nog gebeurd: toen was een der kleintjes vreeselijk gaan hoesten en had 't erg benauwd gekregen.

De moeder was wanhopig, suste het huilende kikkerkindje, legde een verbandje van bloemstengels om zijn keeltje en zong allerlei mooie wiegeliedjes voor het zieke kleintje.

Maar het kikkertje wilde zich niet stil houden; toen werd de moeder zóó bang, dat ze baron van Hippelepip wilde gaan roepen.

Die wilde altijd graag zijn vrienden helpen. Met een rietje begon ze hem zóó lang te kittelen, tot hij wakker werd, - zijn slaperige oogen uitwreef, - een paar maal geweldig gaapte en toen met slaperige stem vroeg: ‘Wie roept baron van Hippelepip? Wie maakt me midden in den nacht wakker? - O! ben jij het, buurvrouw? Wat wil je van me, vrouwtje? - Waarmee kan ik je helpen?’

‘Och, baronnetjelief! help toch een arme, bange moeder! M'n jongste kindje is zoo ziek en nu wou ik zoo graag den dokter er eens naar laten kijken.
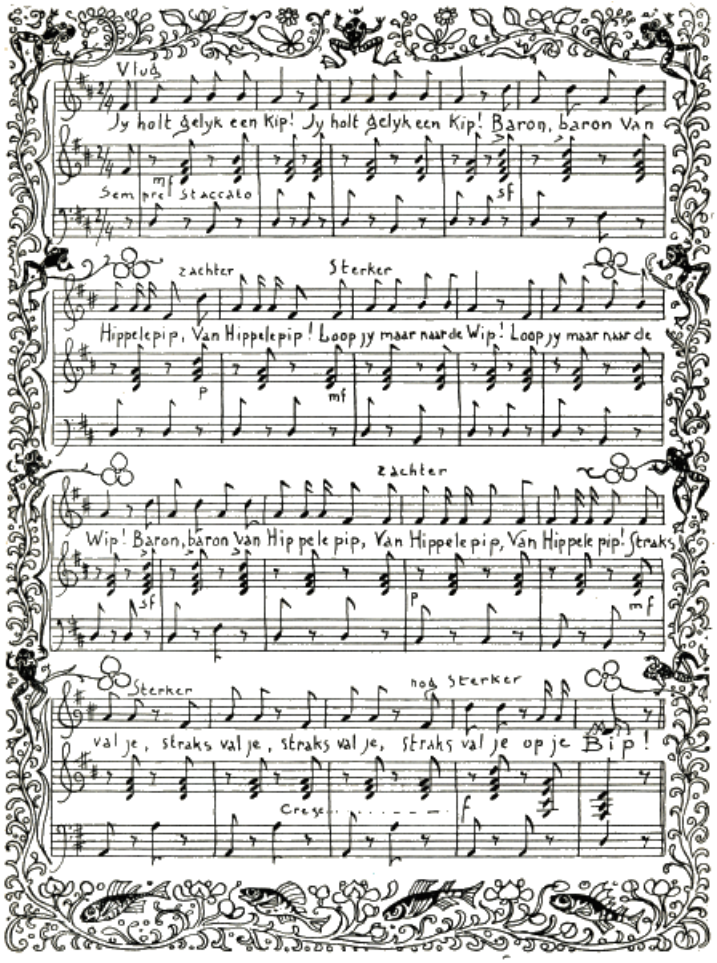
Vlug
Jy holt gelyk een Kip! Jy holt gelyk een Kip! Baron, baron van
mf
Sempre staccato
sf
zachter
Sterker
Hippelepip, Van Hippelepip! Loop jy maar naar de Wip! Loop jy maar naar de
p
mf
zachter
Wip! Baron, baron van Hippelepip, Van Hippelepip, Van Hippelepip! Straks
sf
p
mf
Sterker
nog sterker
val je, straks val je, straks val je, straks val je op je Bip!
Cresc.
f

Zoudt u, die zoo hard springen kunt, hem eventjes voor me willen halen?

Mijn eigen man is zoo verkouden en mag niet door die koude nachtlucht gaan. Daarbij is hij ook lang zoo vlug niet als u! Niemand van ons kikkervolkje is immers zóó groot en zóó sterk en zóó mooi als baron van Hippelepip!'.....

Hippelepip had eerst niet veel zin, om zoo'n eind in dien pikdonkeren nacht te loopen, maar toen hij hoorde, hoe zijn buurvrouw hem den g r o o t s t e n , den s t e r k s t e n en den m o o i s t e n kikker noemde, - toen werd hij daarop zóó trotsch, dat hij alles wel voor haar had willen doen. Hij zou zelfs een bezoek gebracht hebben in het nest van langsnavel, als z'n buurvrouw hem dit gevraagd had! Hij zette zijn borst vooruit, - maakte zich nog dikker dan hij al was en zei geruststellend tot de wanhopige moeder:

'Houdt je maar bedaard, buurvrouwtje! Ik zal even naar het hol van den glimworm gaan, om hem te vragen, of hij me wil bijlichten; want mijn oogen zijn nog wel goed, maar 't is zóó verbazend donker, dat ik bang ben te verdwalen, als ik er alleen op los ga!'

Snikkend bracht de kikkermoeder den poot van den goeden baron aan haar bekje en gaf er een dikken zoen op.

Toen knapte de baron zich gauw wat op en klopte bij den glimworm aan.

Deze vond het altijd heel prettig, als hij zoo'n groot beest, als de kikker was, kon helpen.

Daarom stemde hij dadelijk toe, om hem met zijn glimmend lichaam den weg te wijzen.

't Was een grappig tweetal, de kikker en de glimworm!

'Weet je wat!' zei Hippelepip, 'ga op mijn rug zitten, dan spring ik, zoo hard als ik kan, en jij geeft zoo veel mogelijk licht. Zoo zullen we er saampjes wel komen!'

Ze gingen door dik en door dun heen, de dokter woonde ver weg, heel aan den anderen kant van het bosch, waar nog een kleine vijver was.

De glimworm moest telkens eens even rusten, want die was al niet zoo jong meer.

t.o. 10

Mien Visser-Düker, ***Baron van Hippelepip***

Dan vroeg hij beleefd aan den baron, of deze nog een oogenblikje tijd had, om uit te rusten, en als Hippelepip ‘ja!’ knikte, dan kwam de glimworm van zijn zitplaats af en strekte zich behaag'lijk op het mos uit, terwijl de kikker op een grooten paddenstoel ging zitten.

Veel zin om te babbelen, hadden ze niet, want eigenlijk waren ze beiden erg slaperig. Zoo'n lange tocht, midden in den nacht, was ook alles behalve prettig!

Zoo gauw Hippelepip van den paddenstoel afsprong, wees de glimworm weer zwijgend den weg.

Eindelijk waren ze dan, waar ze wezen moesten!

Nu, het werd ook hoog tijd!

De duisternis van den nacht trok langzamerhand weg - en een paar roode strepen in de lucht vertelden aan het dappere tweetal, dat de zon al wakker werd. Toen ze bij den kikkerdokter aangeland waren, zei de glimworm tegen den baron:

‘Nu, vriend! ik groet je! Op je terugweg zal de zon je wel den weg wijzen, je hebt mij dus niet meer noodig! Ik ben nog heelemaal niet uitgeslapen en zal dus zien, dat ik hier in dezen hollen boom nog een lekker dutje kan doen. Wel thuis!’

De kikkerdokter was een deftig heer, die om nòg deftiger te schijnen, van een paar gevlochten grasjes twee brilleglazen gemaakt had. Terwijl hij sliep, had hij die afgelegd, maar nu zette hij zijn bril weer dadelijk op.

Zijn voorpooten stonden erg krom en daarin legde hij allerlei kleine vliegen en mugjes, - dat waren bittere drankjes voor zijn patientje, weet je!

Nu, de beide kikkers hipten en sprongen en zwommen, zoo hard ze konden, zoodat ze, vóór de zon heelemaal te voorschijn was gekomen, al weer bij den vijver waren. De dokter was gewoon om groote sprongen te maken en de baron natuurlijk ook, - daarvoor heette hij immers Hippelepip! - Alle kikkers bogen diep, toen de dokter den vijver binnenstapte.

Anders maakten ze bij het opkomen der zon altijd een groot spektakel en kwaakten hun mooiste kikkerlied. Maar nu een der kleintjes zoo ziek was, hielden ze zich allen doodstil.

De ouderen zaten rustig in hun roeiboot, keken met een wijsgeerig gezicht naar de lucht en hapten zoo nu en dan een mugje op voor hun ontbijt.

De kleintjes waren in een ander eind van den vijver aan het spelen. Ze hadden een weddenschap, wie het langst kon zwemmen, en wie het gewonnen had, mocht boven op een pijlkruid-bloempje zitten, als een koning op zijn troon.

Maakten ze wel eens wat te veel lawaai, dan stak een oude kikker dreigend zijn poot in de hoogte, of legde den grootsten levenmaker over de knie.

Ondertusschen was de dokter met z'n patientje bezig.

Het kleintje schreeuwde vreeselijk, toen de dokter zijn tong moest zien, zijn roode keeltje bekeek en zijn pols moest voelen.

Maar dat was de dokter wel gewend, daaraan stoorde hij zich niets. Met een heel ernstig gezicht maakte hij de drankjes klaar, zei tegen de moeder, dat ze zich maar niet ongerust moest maken, want 't was een gewone ziekte, mazelen, - die kregen de meeste kikkerkinderen; - maar het kleintje mocht vooreerst niet zwemmen, en moest zoet z'n drankjes innemen.

[III]

't Was op een mooien lenteavond. De maan keek zóó vriendelijk en de sterren schenen wel allen te lachen.

Het licht van de maan viel juist op den vijver, - nu schenen de golfjes wel van louter zilver te zijn gemaakt.

Langs den vijver groeiden veel rietplanten, die langzaam heen en weer wiegden.

Het was erg warm geweest, dien dag.

Ofschoon onze kikkers wel heel veel van zoo'n koesterend zonnetje hielden, vonden ze 't toch prettig, dat de zon nu eens voor een poosje weggekropen was en de maan bij hun feest zou tegenwoordig zijn.

Ja, de kikkers vierden vanavond een groot feest! Baron van Hippelepip zou gaan trouwen!

Hij was laatst eens op reis geweest en had toen bij een klein beekje, heel diep in het bosch, een snoeperig vrouwtje ontmoet. Ze schreeuwde luid om hulp, want ze zat met haar poot in een bramenstruik verward, - de doorns deden haar veel pijn; - ook kon ze onmogelijk los komen.

Hippelepip sprong gauw naar de plaats, waar hij het angstige geschreeuw hoorde, en toen hij het aardige vrouwtje zag, maakte hij gauw een mooi plan op. Hij maakte een diepe bulging voor haar, trok het bezeerde pootje uit den struik, hield 't toen in z'n eigen poot stevig vast en vroeg op smeekenden toon:

‘Lieve juffrouw! ik vind u zóó lief en zóó mooi en ik houd zóó dolveel van u, dat ik u graag altijd bij me zou willen hebben. Zoudt u mijn vrouwtje willen worden?’

De kikkerjuffer werd erg verlegen, - ze zag nu eens groen en dan weer geel van schrik, - slikte een paar keer een traan weg en fluisterde toen in Hippelepip's oor:

‘Ja-a-a-a.... mijnheer! héél graag!’

Baron van Hippelepip maakte een heel hoogen sprong van pleizier, gaf zijn bruidje een paar stevige zoenen en beloofde haar te komen halen, als alles voor de bruiloft in orde was.

En nu vanavond zou er dan bruiloft worden gevierd!

Alle kikkers uit den vijver, klein en groot, waren uitgenoodigd om bij het feest tegenwoordig te zijn.

Ook veel deftige, bruine padden mochten te gast komen; en een paar salamanders hadden een invitatie gekregen, omdat ze toch nog tot de familie behoorden. Het kon een heerlijk feest worden, want eerst zou er allerlei lekkers gegeten worden, - dan zou er een zwemwedstrijd zijn, - en tot besluit een schitterend bal.

Het bruidspaar zag er fijn uit!

Baron van Hippelepip had een prachtige groene jas aan, - het bruidje een mooie bruidsjapon, waarvan al de andere vrouwtjes jaloersch waren.

Ze zaten naast elkaar op twee hooge lelie's; vlak daarvoor dreef een heel groot blad en om beurten sprongen de gasten daarop, legden hun poot eerbiedig tegen hun kikkerhart en maakten een diepe buiging.

Het bruidspaar groette vriendelijk terug, het bruidje wuifde met een viooltje, dat ze als waaier gebruikte.

De salamanders zagen er verbazend prachtig uit!

Allen hadden ze voor dit feest een nieuw pak besteld, waarvan de rug met mooie, bruine kant versierd was.

Een paar hagedissen, die tusschen het gras stonden te gluren, fluisterden wel zachtjes: ‘zulke pronkepunten!’

Maar de salamanders deden, of ze dit niet hoorden.

En de padden, die wat laat van huis waren gegaan en heel hard hadden geloopen, hadden een vers geleerd, ter eere van het bruidspaar, maar ze waren zóó buiten adem, dat niemand verstaan kon, wat ze eigenlijk zongen.

Maar bij den laatsten regel: ‘L.... l.... leve! het bruidspaar!’ - beduidde de oudste pad aan zijn omstanders, dat alle gasten mee moesten zingen. ‘Allemàà!’ schreeuwde vader pad en daarop zongen alle genoodigden luid mee en wuifden met hun pooten.

t.o. 14

Toen het diner zou beginnen, sprong het bruidspaar van hun bruiloftsstoel af, en twee aan twee liepen alle gasten in een lange rij naar de plaats, waar het feest gegeven zou worden.

Dit zou plaats hebben op een heerlijk plekje in het bosch, waar een zacht kleed van mos lag en waar veel vuurroode padden-stoelen groeiden, zoodat de gasten een dak hadden, als het eens mocht gaan regenen.

Ofschoon de maan al haar best deed, om veel licht te geven en alle sterren mee wilden helpen, - had het bruidspaar het toch beter gevonden, om een paar glimwormen op visite te vragen.

Niet omdat ze 't zulke aardige gasten vonden, o, neen! 't waren saaie pieten! - maar ze zouden dan meteen de eet- en balzaal kunnen verlichten, want stel je eens voor, dat de maan achter de wolken kroop! - dan zou heel het feest niet door kunnen gaan!

Toen de kikkerfamilie op de plaats van het feest kwam, stond bij iederen paddenstoel al een glimworm te glimmen.

Een paar jonge kikkers hadden zich een lelieblad als schort voorgebonden en moesten dienst doen als kelners.

Ze droegen groote bladen met allerlei heerlijke vliegjes en mugjes, die in het zonlicht gebakken en gebraden waren en overheerlijk roken.

Iedere gast mocht zooveel eten, als hij maar wilde, - er werd ook honing gedronken uit mosbekertjes.

't Was een heerlijk feest!

De salamanders vooral werden erg vroolijk. Telkens stak een van hen zijn glas in de hoogte en riep dan met luide stem:

‘Lang zal Hippelepip leven! Lang zal hij leven in de gloria!’ en dan gooide hij zijn staart van puur pleizier in de lucht en maakte er allerlei kunstjes mee.

Een heel oude kikker, de opa van Hippelepip, had een lang gedicht gemaakt; maar hij was te oud, om het uit zijn hoofd te leeren, - daarom had hij het maar op een Irisblad geschreven en las het nu met trillende stem voor.

Op het laatst werd hij zóó zenuwachtig, dat hij zijn pooten voor de oogen bracht en hard begon te huilen.

Maar een kelner gaf hem gauw een beker honing te drinken en een andere kelner stopte allerlei lekkere muggen in z'n bek, zoodat hij weer vroolijk werd en zelfs nog een dansje deed met het lieve bruidje.

[IV]

Toen ieder genoeg gegeten en gedronken had, waren alle gasten zóó rond en dik, dat niemand veel lust had, om nu reeds te gaan zwemmen of dansen.

Daarom bedacht baron van Hippelepip, om eerst een mooie wandeling in den maneschijn te maken.

De glimwormen mochten in de eetzaal achterblijven, want nu de maan zoo vriendelijk was, om te schijnen, hadden de gasten die levende lampions niet meer noodig.

En de glimwormen, wel, die waren met dit plan ook tevreden. Ze gaven elkaar stilletjes een duwtje en een knipje met de oogen: er waren nog zooveel heerlijke resten van het diner achtergebleven! Nu konden zij zich toch óók eens te goed doen!

t.o. 16

Met het bedienen van al die gasten, hadden zij geen tijd kunnen vinden, om zelf ook maar één mugje op te happen!

De bruiloftsstoet trok door een smal zandweggetje, - de maan keek lachend naar beneden en tooverde de zandkorrels om in een weg van schitterend zilver. In de schaduw van veelgeurende lentebloempjes liepen de paartjes arm in arm en hadden dolveel pret.

Vooral de jonge padden haalden allerlei kattekwaad uit.

Vlak voor hen uit liep een heel deftig salamandervrouwtje aan den arm van een dikken kikker.

Haar bruine sleep slierde over het zand en telkens keek ze even om, ze moest dan eens zien, hoè mooi die sleep haar wel stond.

Maar als ze dan weer druk in gesprek met den kikker was, gingen een paar kleine padden op haar sleep zitten en lieten zich zoo voortzeulen.

Hun pootjes hielden ze voor hun bekjes, om niet in lachen uit te barsten.

En de salamanderjuffer dacht telkens: ‘Oef! oef! - wat krijg ik het toch warm en benauwd! Zoo'n lange sleep staat wel héél mooi en héél deftig, - maar wat is hij zwaar! - wat is hij zwaar! Misschien heb ik ook wel wat te veel gegeten!’

Keek ze weer om, dan sprongen de padjes er haastig af en verborgen zich achter een viooltje.

Dat spelletje beviel zóó goed, dat er steeds meer deugnieten bijkwamen, zoodat ze tenslotte met z'n zessen voortgetrokken werden.

Maar toen - - gebeurde er een vreeselijk ongeluk!

Krak! krak! - - zei de sleep.... en op het mooie zandweggetje bleef de sleep van de salamanderjuffer eenzaam achter!

De salamander was wanhopig, ze ging onder een boomstronk liggen, begon héél erg te huilen en schudde droevig met haar kopje van neen! neen! toen de dikke kikker, waarmee ze gearmd had geloopen, haar smeekte, om toch met hem voort te loopen.

Baron van Hippelepip liep met z'n bruidje voorop, hield haar pootje stevig vast en gaf haar zoo nu en dan een kus op haar groene wangetje.

Bij een beekje, dat tusschen veel slanke berkestammen door stroomde en waarlangs mooie, gele irissen bloeiden, hielden ze halt.

Hier zou de zwemwedstrijd plaats hebben. De kikkers, die mee zouden doen, gingen op een paddenstoel zitten en trokken rood en blauw gestreepte zwembroekjes aan. De dames zouden toekijken en kregen ieder een eereplaats op een iris.

De bruid en bruigom zaten naast elkaar en moesten opteekenen, wie het won; ook zouden ze de prijzen uitdeelen.

Het was een mooie wedstrijd!

Alle kikkers deden erg hun best en de toeschouwers zaten met voorovergebogen halzen en groote oogen toe te kijken. Om beter te zien, bogen de gasten op de irisstoelen zich wel eens zóó ver voorover, dat ze in het water ploften.

Dat gaf dan een groot gelach en gekwaak, maar zoo gauw allen op hun plaats zaten, ging de wedstrijd weer door, totdat Hippelepip het teeken gaf, om uit te scheiden.

Er moest immers nog tijd voor het bal overblijven!

In plechtigen optocht werd de overwinnaar, een stevige, jonge kikker, voor het bruidspaar gebracht.

Het bruidje nam een krans van vergeet-mij-nietjes, dien ze zelf had gemaakt, en legde dien om den kop van den dapperen zwemmer. Een paar vroolijke padden maakten een trompet van hun pooten en bliezen een fanfare ter eere van den overwinnaar.

[V]

Het werd nu tijd voor het bal.

De stoet trok weer terug naar de zaal onder de roode padden-stoelen. Die zag er nu heel feestelijk uit!

Alle grassprietjes waren uitgetrokken, zoodat de grond heerlijk glad was om op te dansen.

De glimwormen hadden een gat geboord door de padden-stoelkoppen en hingen nu aan den zolder te glinsteren, als heusche electrische lampjes.

De kelners hadden weer een nieuwen voorraad mugjes en honing gehaald. Verborgen achter hooge planten, zat het kikkerorkest. Die muzikanten deden erg hun best, een paar bliezen uit al hun macht op een rietje, de anderen zongen hun mooiste kikkerlied.

Een deftige watertor zou als dansmeester dienst doen.

Eerst bracht hij al de gasten op hun plaats. Voor het bruidspaar was een troon van lentebloempjes gemaakt, die overheerlijk geurden.

De salamander zonder sleep was toch ook maar weer terug gekomen. Al schaamde ze zich te veel om zelf te dansen, ze wilde toch wel graag toekijken.

Daarom nam ze plaats op een verdord blad, dicht bij den uitgang der zaal; mochten ze haar te veel plagen, dan kon ze heel gemakkelijk verdwijnen.

De kleine padden, die haar zoo geplaagd hadden, waren door het dansen nog veel doller en uitgelatener geworden.

Toen ze de salamanderjuffer daar in een hoek zagen zitten, met een gezicht, alsof ze van verdriet zou sterven, - toen gaven ze elkaar een wenk, even boven op het roode dak van de balzaal te saâm te komen.

Dan konden ze nog eens een nieuwe grap bedenken!

Zoo gezegd, zoo gedaan!

Onmerkbaar verdwenen ze uit de zaal en even daarna zat het zestal ondeugden genoeg'lijk te smiesperen.

Hun oogjes glinsterden van pleizier.

Een van de brutaaltjes, die bekend was om z'n prachtig rijmen, had al een plan opgemaakt, dat hij nu aan de andere vijf moest vertellen.

‘Ssst! jongens! ìk weet wat! We zullen voor omroeper spelen! Ik zal vooruitloopen, met twee schelpjes als bekken, en daarachter komen jullie, die heel luid dit mooie lied moeten zingen:

‘Bim! - bam! - - Bim! - bam!
Hoort! daar komt de omroeper ân!
Gasten, luistert toch eens even,
Kwaakt toch niet zoo overdreven!
Vanavond, in den maneschijn,
Verloor een salamander, fijn,
Op het lekkere, mulle zand,
Haar mooie sleepje van bruine kant.
Nu is ze, tot haar grooten spijt,
Dat mooie sleepje voor eeuwig kwijt.
Gaat dus in alle hoeken
Zoeken! - zoeken! - zoeken!
Een beker honing, een vlieg en een mug
Krijgt, wie het brengt, weer hier terug,
Hoort! - burgers! - hoort!
Hoort! - en zegt het voort!’

‘Bravo! bravo!’ - riep het vijftal, ‘dat heb je er knap afgebracht, hoor, oûwe jongen! Dàar zullen we pret mee beleven!’ - en schuddende van het lachen, sprongen de kleine rekels van het dak af. En dat was juist bijtijds ook, hoor! want de glimworm, die boven zich zoo'n lawaai hoorde, kon niet nalaten, eens even te gaan onderzoeken, wat daar toch gaande was, - tot groote boosheid van de dansende paartjes, die zich plotseling in een donker hoekje van de zaal bevonden.

Nu riep de deftige dansmeester, dat er een kruispolka gedanst zou worden, - het orkest speelde heel mooi: ‘O, m'n lieve zwartkop!’ - de salamanderjuffer keek met verlangende oogjes naar den kikker, met wien ze op het zandweggetje had geloopen: als hij haar vragen zou, die polka met hem te dansen, dan zou ze 't tòch maar doen, al had ze geen sleep meer, - zoo dacht ze.

Toen kwamen de ondeugende padden binnen, - de omroeper voorop.

Ze giegelden en gaven elkaar duwtjes in den rug, eìgenlijk waren ze wel een beetje verlegen, nu ze hun plan gingen uitvoeren. De dansende paartjes, die elkaar reeds met gekruiste pootjes vast-

t.o. 20

Mien Visser-Düker, *Baron van Hippelepip*

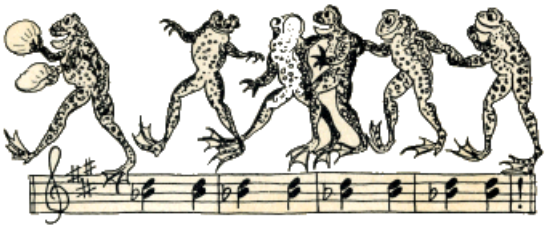

hielden, gingen tegen den muur staan en keken met groote oogen naar de zes padjes.

Baron van Hippelepip fluisterde zijn bruidje in het oor: ‘die lieve, kleine padden komen zeker een bruiloftsversje opzeggen; ik zal ze maar wenken, dan mogen ze hier vlak voor onzen troon zitten!’

Maar toen de omroeper op zijn bekken begon te slaan en de andere deugnieten luidkeels dat vers begonnen te zingen, waren de gastheer èn zijn bruid èn alle gasten, groot en klein, sprakeloos van schrik en verbazing.

Baron van Hippelepip was de eerste, die de orde herstelde.

Met een grooten sprong kwam hij van zijn troon op den grond terecht, en vóór de brutale padjes wisten, wat er ging gebeuren, had hij ze alle zes om beurten over de knie gelegd en ze een flink pak voor hun broek gegeven.
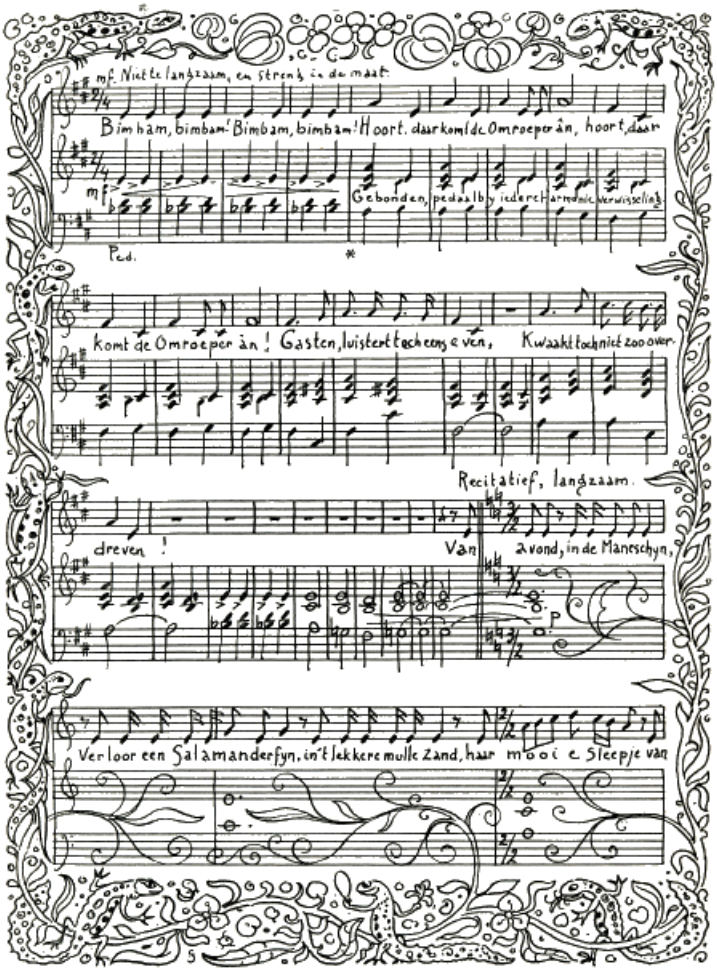
mf. Niet te langzaam, en streng in de maat.
Bim bam, bimbam! Bimbam, bimbam! Hoort, daar komt de Omroeper aan, hoort, daar
mf
Gebonden, pedaal bij iedere harmonie verwisseling
Ped.
*
komt de Omroeper aan! Gasten, luistert toch een oogenblik, Kwaakt toch niet zoo over-
Recitatief, langzaam.
dreven!
Van avond, in de Maneschyn,
P
Verloor een Salamanderfyn, in't lekkere mulle Zand, haar mooi e Sleepje van
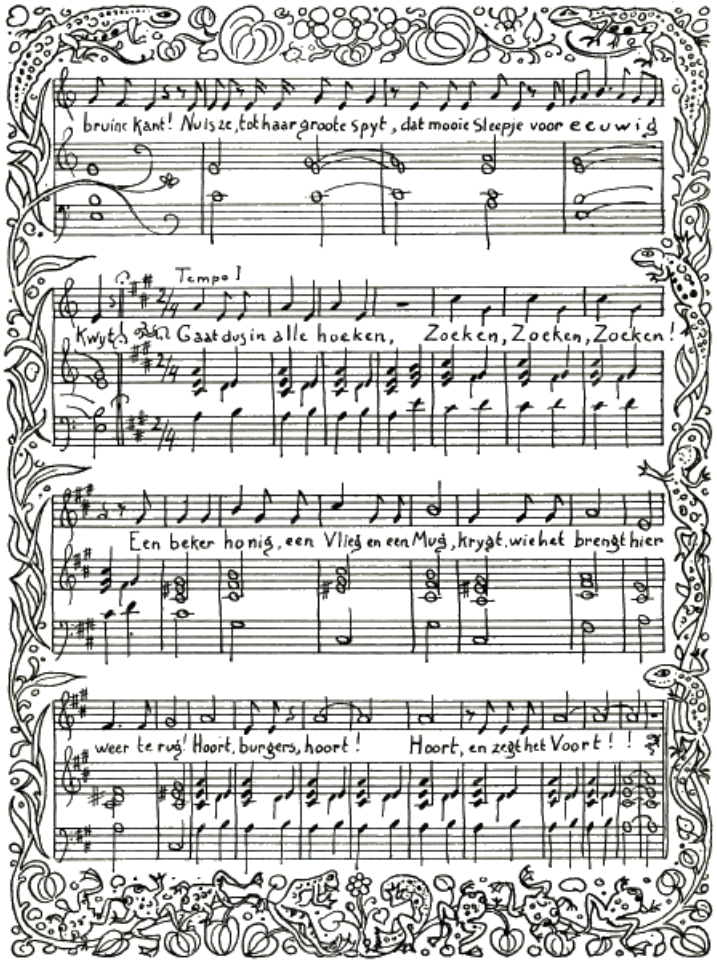
bruine kant! Nuis ze, tot haar groote spyt, dat mooie Sleepje voor eeuwig
Tempo I
Kwyt! Gaat dus in alle hoeken, Zoeken, Zoeken, Zoeken!
Een beker honig, een Vlieg en een Mug, krygt wie het brengt hier
weer te rug! Hoort, burgers, hoort! Hoort, en zegt het Voort! !

En de padjes, die huilden au! - au! - au! - en wreven zich de pijnlijke plaatsjes. De vloer van de balzaal werd nat van hun tranen.

Maar de straf was nòg niet groot genoeg. Hippelepip wenkte een paar kelners en beval hun, de deugnieten op hun schouders te nemen en ze zoo gauw mogelijk naar het zandweggetje te brengen.

Daar moesten zij zelf nu maar zóó lang zoeken, tot ze den sleep hadden gevonden. Vóór dien tijd mochten ze niet meer op het feest terugkeeren.

En wat er van de salamanderjuffer geworden was? - die had al van schaamte een paar maal stil weg willen kruipen, maar de gasten hielden haar tegen.

Iedereen had nu erg veel meelij met haar; een goedige hagedis, die zelf óók al eens haar sleep had verloren, bedacht er iets moois op. Ze bond een bruin blaadje op de plaats, waar de sleep had gezeten. Nu zag de salamanderjuffer er heel netjes uit en kon ze best meedansen. Al heel gauw waren allen de geschiedenis van de padjes vergeten en danste men er weer lustig op los.

[VI]

Aan het eind van de zaal was een tooneel opgericht. Dat had Hippelepip laten maken van kluiten aarde, die de timmerlui goed tegen elkaar aan gestampt hadden.

Als gordijnen hadden ze groote en kleine bloemblâren opgehangen. Het tooneel zag er bijzonder netjes uit!

De gasten konden natuurlijk niet den geheelen nacht door dansen, - daarom zou er comedie gespeeld worden; - en ook zou er een goochelaar komen, had men hooren fluisteren.

Naar dien goochelaar waren alle gasten wel het meeste nieuwsgierig, want nog nooit had men zoo'n toovenaar op een bruiloftsfeest gezien.

Toen het tooneel in orde werd gemaakt en de kikkers, die meespelen moesten, naar de kleedkamer gingen, om andere pakjes aan te trekken, - warden de overige gasten verzocht, een oogenblikje in het bosch te gaan wandelen. Dit deden ze met pleizier, want ze hadden 't warm gekregen van het dansen.

De kelners zetten in dien tusschentijd voor iederen gast een bloemenstoeltje klaar, zoodat er lange rijen stoelen stonden.

In de kleedkamer was er een groot spektakel.

'Sneeuwwitje' zou opgevoerd worden en daaraan deden verscheidene goede tooneelspelers mee.

In een groote lelie, vlak voor het tooneel, zat een dikke pad verborgen. Hij werd bijgelicht door een glimworm. De pad zettte een grooten bril op en had op een blad geschreven, wat alle spelers te zeggen, of te zingen hadden. Kende een van allen zijn rol niet goed, of vergiste hij zich, dan kon de pad 't hem voorzeggen op fluisterenden toon.

Het bekken van den omroeper werd nu gebruikt, om de gasten te roepen, als de voorstelling begon.

Toen allen gezeten waren, werd het gordijn vóór het tooneel weggeschoven.

De goede en de booze koningin droegen een kroon van allerlei prachtig blinkende steentjes. Sneeuwwitje was een mooi jong kikkertje. Ze zag er snoezig uit in haar jurkje, gemaakt van witte leliebladeren. Een ècht Sneeuwwitje, hoor! Ze moest blond haar hebben en nu had haar moeder een pruik voor haar gemaakt van lichtgele grasjes; daarop droeg ze een krans van viooltjes. Dat stond natuurlijk heel fijn!

Eerst hadden de tooneelspelers er een beetje mee ingezeten, wie ze voor de zeven dwergen zouden kiezen.

Dat was niet gemakkelijk, want als ze daarvoor jonge kikkers of padden namen, dan waren die véél te klein, om al die moeilijke versjes uit hun hoofd te leeren. En de oudjes waren natuurlijk veel te groot en te dik!

Dat was een lastig geval! De kikkers kwamen op een avond bij elkaar en na er heel lang over gepraat te hebben, werd er besloten, om een afgezant te zenden naar den mierenkoning, en

hem vriendelijk te verzoeken, zeven mieren af te staan, die voor dwergen mochten spelen.

De mierenkoning had er eerst niet veel zin in. Hij trok een diepzinnig gezicht, groote rimpels kwamen in zijn bruin voorhoofd.

Hij was bang, dat de kikkers, - die reuzen leken voor de mieren, - wat wild met zijn onderdanen zouden omspringen. Misschien zou zoo'n groote kikkerpoot wel al de zeven mieren dood trappen! Hu! hu!

En dan kwam er nog iets bij, - zei de koning. Zijn onderdanen hadden een véél te druk leven, om aan zulke dingen, als tooneelspelen, te denken. Daar had een mier geen minuutje tijd voor, - zei hij.

Maar de kikker wist zóó lang en zóó mooi te praten, dat de mierenkoning hem eindelijk zijn zin gaf en beloofde, er zorg voor te dragen, dat de mieren hun rol goed zouden leeren en dat de dwergenpakjes netjes in orde zouden zijn.

Nu, de gasten waren 't er allen over eens, dat de mieren prachtig speelden.

De mierenkoning, die óók een invitatie had gekregen, genoot veel en was blij, dat hij zijn onderdanen toegestaan had, om mee te spelen.

En toen Sneeuwwitje met haar prins danste, - een broertje van Hippelepip, die een schitterend kostuum droeg, gemaakt van roode meidoornbloempjes, en een sabel, die rinkelde, - toen klapten alle gasten hard in hun pooten of stampten met hun wandelstok op den grond, zóó mooi vond ieder het!

Na afloop van de vertooning, werd het scherm nog eens weggeschoven en stonden alle spelers gearmd op het tooneel, diep buigende voor het publiek, dat zoo luid geklapt had.

De zeven mieren zaten op de schouders van de grootste kikkers en leunden met hun bruine kopjes tegen hen aan, - die kleine dingen waren zoo moe van het spelen!

Baron van Hippelepip ging nu boven op zijn stoel staan, kuchte eerst een paar maal en begon toen alle spelers te bedanken voor hun mooi spel.

Een kelner gaf hem op geheimzinnige manier een groote doos

t.o. 26

aan en.... hip! daar zat de bruigom op het tooneel! Alle gasten hielden hun kopjes met hun pooten vast, zóó waren ze verschrokken! Hippelepip was over al hun hoofden heen gesprongen!

Toen pakte hij de doos uit, - niemand durfde een woord te spreken! Sneeuwwitje kreeg een prachtigen ruiker van boterbloemen en al de andere spelers een klein bouquetje.

Dat was me een pret! De heeren staken hun bloemen in hun knoopsgat, de dames op bevallige wijze in haar pruikjes. Maar die kleine, dwaze mieren, - wat deden die? - ze kropen zèlf in hun ruiker!

Dat stond verbazend grappig!

Uit een paar lelietjes kwamen lachende mierensnuitjes gluren en in een rood klaverbloempje zaten er ook een paar te wuiven.

Ze hadden o, zoo'n schik! - maar de mierenkoning vond niet goed, dat z'n onderdanen laat naar bed gingen, ze moesten 's morgens weer vroeg aan het werk zijn, - daarom nam hij afscheid van Hippelepip en zijn bruidje en riep het vroolijke zevental bij elkaar.

Maar een stevige pad bood aan, den koning met de zeven andere mieren in een bloem naar huis te brengen.

Een klaproos werd voor draagstoel uitgekozen, - de pad nam die in z'n rechterpoot, - de mieren klommen daarin en onder een hartelijk gewuif en gelach verdwenen ze.

[VII]

Vóórdat de goochelaar op het tooneel kwam, zouden twee hagedissen en een kleine kikker nog gymnastiek doen.

Ze hadden voor die gelegenheid tricot pakjes aan, maar de staart van de hagedissen stak er uit, want anders konden ze zich niet vrij genoeg bewegen. Op het tooneel stond een rekstok en ook hingen er een paar ringen.

Met him drieën deden ze allerlei mooie toeren en de gasten deden niets dan: ‘oooo!’ en ‘hèèè!’ roepen.

De hagedissen waren zoo verbazend vlug in haar bewegingen, dat men bijna niet zien kon, hoe een kunst gedaan werd. Ze konden haar staart oprollen, zoodat die er uitzag als een jong varenblaadje, dan hielden ze haar spitse kopjes recht naar boven en dansten zoo een polka, - onderwijl buitelde de kikker twaalf maal achter elkaar over zijn kop. Wat óók een mooie kunst was: de beide hagedissen klommen boven op de palen, waarin de rekstok zat, en dan balanceerden ze daarop met de punt van haar staart. Nu nam de kikker een aanloopje en één.... twee... drie!... hup! daar stond hij boven op de hagedissenkoppen, zijn linkerpoot op den kop van de eene hagedis, zijn rechter op dien van de andere.

Op de schouders van den kikker stonden twee glimwormen te buigen, - het was een prachtig gezicht!

Maar geen der gasten durfde in zijn pooten te klappen, want een ieder was bang, dat die kunstenmakers dan zouden omtuimelen.

Toen ging de kikker de maat slaan en de beide hagedissen begonnen te zingen:

‘We zijn drie oolijke snuiters,
Zoo moedig, zoo vlug en zoo sterk;
We houden dòl veel van grapjes,
Maar ook wel van ernstig werk.

t.o. 28
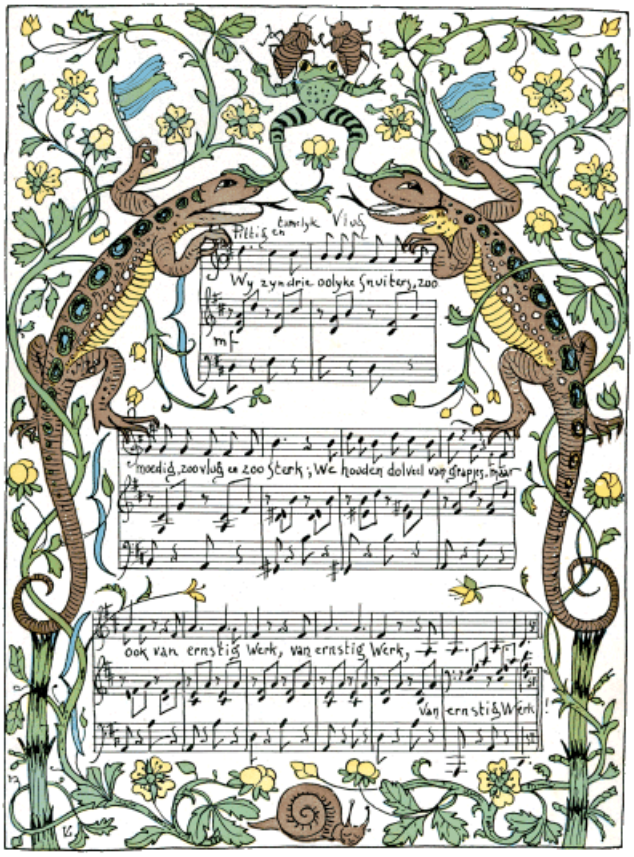
Wy zyn drie oolyke snuiters, zoo
mf
moedig, zoo vlug en zoo sterk; We houden dolveel van grappig maar
ook van ernstig Werk, van ernstig Werk,
van ernstig Werk!

Mien Visser-Düker, *Baron van Hippelepip*

We zijn drie vroolijke snuiters,
Zoo lenig, zoo los, als je ziet;
We dansen en springen en zingen
En verdriet? - Och, dat hebben we niet!

We zijn drie jolige snuiters,
Zoo pittig, zoo groen en zoo koen;
We roepen: lang leve de bruigom!
En 't bruidje? - dat krijgt er 'n zoen!'

Terwijl ze zongen, zwaaiden ze met vlaggetjes, en draaiden ze zich als een tol in het rond, terwijl toch de kikker op z'n plaats bleef. Het was een echt kunststuk!

En toen het scherm viel, was er een groot gekakel in de zaal. Zóó iets had nog niemand gezien; en dan dat toepasselijke lied! Dat zou je toch niet van die hagedissen gedacht hebben, - meenden de gasten; - de meeste hagedissen konden alleen maar heel hard loopen.

Toen de kunstenmakers weer in hun gewone pakjes in de zaal terugkeerden, schudde baron van Hippelepip ze hartelijk den poot en de gasten wuifden tegen hen, terwijl ze zongen: 'dat is mooi gedaan! - dat is mooi gedaan! - wel, jongens! dàt was mooi!'

[VIII]

Het tooneel werd nu gauw veranderd voor den goochelaar.

Onderwijl liepen de kelners door de zaal en presenteerden allerlei lekker muggengebak. Toen het scherm weer opgehaald ward, toen durfde niemand haast adem te halen van verbazing.

Op het tooneel was het bijna geheel donker gemaakt.

Een zwaar gebouwde kikker, in een heel wijd, wit kleed met kolossaal wijde mouwen, liep druk heen en weer op het tooneel

en mompelde allerlei rare, vreemde woorden, waarvan niemand iets verstond. Op een tafeltje vóór hem lagen verschillende voorwerpen als: hulstbessen, dennenappels, een doode meikever en een waterranonkel. Niemand begreep, wat hij daarmee zou uitvoeren; de gasten keken elkaar aan en haalden ongeloovig hun schouders op. Toen maakte de kikker een buiging als een knipmes, deed een beweging met zijn wijde mouwen, of hij ging vliegen, - - - de gasten rekten hun halzen uit, om beter te kunnen zien en riepen: ‘zou hij!’... ‘zou hij!’... en heusch, daar ging de groote, zware kikker de hoogte in, steeds buigende en wuivende.

Vlak onder het dak bleef hij hangen, begon toen hard op zijn buik te trommelen en riep met een zware stem:

‘Verdwijn, jij, oûwe kikker!
Word dunner, inplaats van dikker;
Gooi weg je leelijke kikkerhuid,
En toover om je groenen snuit.
Laat hangen op deez' zelfde plek
Een witte muis, zonder ééne vlek!
Hocus - Pocus
Pierla - locus!’

En vóór de gasten wisten, wat er gebeurde..... was de kikker verdwenen en hing in de lucht te zweven: een aardig wit muisje! - dat met z'n roode oogjes lachend op de verbaasde gasten neerkeek. De goochelaar stond weer rustig op den grond en keek, alsof er niets gebeurd was.

Toen zwaaide hij met zijn tooverstaf in het rond.... en de witte muis stond naast hem! De goochelaar aaide haar over het witte kopje, gaf haar een stukje kaas tot belooning en daarmee zette de muis zich in een hoekje neer, om er met haar scherpe tandjes heerlijk op te knabbelen.

Nu plukte de toovenaar een hulstbes van een takje, gooide die een paar maal in de hoogte, rook er eens aan, at ze toen op. Vervolgens plukte hij er weer een af, maakte er dezelfde grimassen mee, beklopte ze toen aan alle kanten met zijn tooverstaf, gooide de bes tegen het dak aan en..... uit de bes rolden honderden bloempjes, - steeds meer bloempjes, - zoodat het tooneel er geheel mee bezaaid werd.

Weer maakte de goochelaar een plechtige buiging, - raapte de bloemen op, - stapte het trapje af, dat naar de zaal voerde en..... legde al de bloemen neer in den schoot van het lieve bruidje, dat een kleur kreeg van pleizier.

Nu was er een kleine pauze, want de goochelaar moest allerlei in orde maken voor een nieuwe kunst.

Na deze korte pauze werd het scherm weer opgehaald. De goochelaar stond weer op z'n oude paats.

Alle gasten waren even verlangend naar de volgende tooverkunst. De goochelaar vroeg nu, wie van de kleine kikkers of padden even bij hem op het tooneel wilde komen.

De meeste vaders en moeders wilden hun kleintjes niet laten gaan. Je wist toch maar nooit, wat voor een rare streken zoo'n goochelaar uitvoerde met je kinders, - fluisterden ze.

Maar een vroolijke kikkermoeder, die veel pleizier had in die tooverkunsten, bracht een kleintje van haar op het tooneel en fluisterde hem in het oor, dat hij vooràl niet bang moest zijn.

Toen ging ze weer op haar plaats zitten. De goochelaar wees met zijn tooverstaf den dennenappel aan.

‘Jongeheer, weet je wel, wat dit voor een ding is?’ vroeg hij.

‘Jawel, mijnheer de toovenaar, een dennenappel,’ antwoordde de kleine kikker met trillende stem.

‘Goed gezegd, jongmensch! - nu meet je me eens vertellen, of je wel graag in zoo'n dennenappel zoudt willen wonen.’

‘Ik wil liever bij mijn moesje blijven wonen, toovenaar!’

‘Ja, natuurlijk, dat begrijp ik wel, beste vent, dat màg je ook wel, maar zou je niet eens even willen kijken, hoe 't er binnen in zoo'n aardig ding uitziet?’

De kleine kikker knikte van ja.

Nu werd het tooneel een oogenblikje geheel donker gemaakt. De gasten hoorden slechts een geklop en getimmer.

Het scherm werd langzaam opgetrokken..... Neen, maar! daar stond op het tooneel een snoeperig huisje, gemaakt van den dennenappel. Dat huisje had ramen, een deur en een dak, - voor een van de opengeslagen vensters stond de kleine kikker te lachen en te wuiven.

De gasten bomden hard met hun stokken op den grond en klapten zóó lang in hun pooten, tot de grond er van dreunde.

Weer werd het tooneel even donker gemaakt en toen het licht weer scheen,..... toen lag de dennenappel weer gewoon op tafel en de jonge kikker zat op den schouder van den goochelaar. De kikkermoeder was toch maar weer blij, toen ze haar jongen zag. Ze strekte haar pooten wijd uit en.... met een sprong zat haar jong op haar schoot.

De kunst met den dooden meikever leek ook héél moeilijk.

Dat beestje had al den geheelen tijd doodstil op tafel gelegen, zoodat iedereen meende, dat het gestorven was.

Maar de goochelaar begon den kever langen tijd met zijn tooverstaf te bestrijken, al - heen - en - weer.

t.o. 32

Mien Visser-Düker, *Baron van Hippelepip*

Opeens kwam er wat beweging in het beestje, - 't rekte zijn pootjes eens uit, alsof 't plotseling uit een lekker slaapje wakker werd, - toen richtte de meikever zijn kopje parmantig op en..... daar sprong hij onverwachts op den kop van den goochelaar!

De gasten schudden maar met hun kopjes: ‘och! och! - wat kòn die man toch tooveren! - je werdt er heusch bang van!’ - zoo fluisterden ze elkaar in het oor.

‘Moesje, mag ik u een hand geven?’ vroeg een klein padje, ‘ik vind, dat die groote man daar zoo griezelig doet!’

Tot slot werd de kunst met de waterranonkel vertoond. Die was nog de allermooiste! De goochelaar nam de waterranonkel in zijn hand, blies er even tegen..... de bloem trok langzaam de hoogte in, zoodat er spoedig niets meer van te zien was.

Toen strekte de toovenaar zijn pooten uit, - bromde weer: ‘hocus... - pocus!... - - pierla!... - locus!’.. en in plaats van een bloem, kwam er een aardig kerstboompje naar beneden, waaraan voor iederen gast een klein cadeautje hing.

Het bloemenscherm werd nu voor het laatst neergelaten, - de kelners ruimden gauw de stoeltjes weg: tot slot zou er nog een dansje worden gehouden, waaraan alle gasten, jong en oud, ook de bruid en bruigom, zouden meedoen.

Mijnheer de watertor deed al zijn best, om dezen laatsten dans prachtig te doen slagen.

De glimwormen moesten plaats nemen in een paar blauwe klokjes. De balzaal zag er nu bepaald tooverachtig mooi uit!

De dansmeester liep met sierlijke pasjes voor den stoet uit, dan volgde Hippelepip met z'n bruidje en vervolgens alle paartjes gearmd. Toen ze zoo een paar maal de zaal hadden rondgewandeld, terwijl van boven, op geheimzinnige manier, een regen van witte bloempjes op hen neerdaalde, gaf de watertor plotseling bevel om halt te houden.

Uit den binnenzak van zijn dansmeestersjasje haalde hij een

stapel versjes te voorschijn, waarvan hij er iedereen gast een met een bulging toereikte.

Dat gedicht had hij zelf gemaakt.

't Was een lied ter eere van het bruidspaar! Boven het vers stond met vergulde letters:

Het orkest begon zacht te spelen en op de maat der muziek, terwijl de dansmeester allerlei grappige sprongen maakte, begonnen alle kikkers te zingen:
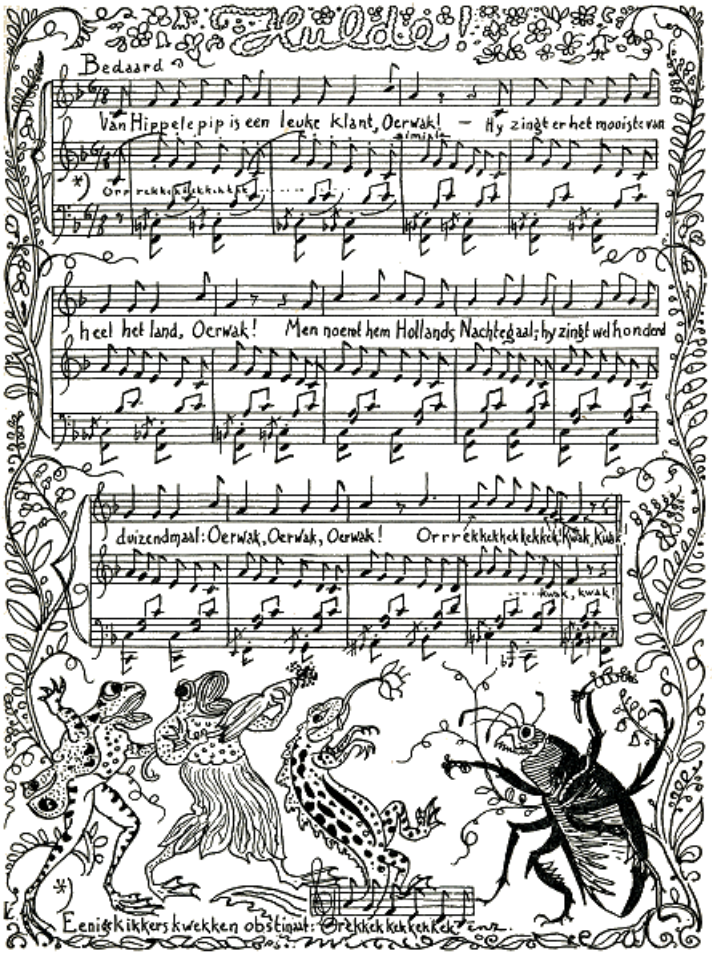
Bedaard
Van Hippelepip is een leuke klant, Oerwak! – Hy zingt er het mooiste van
heel het land, Oerwak! Men noemt hem Hollands Nachtegaal; hy zingt wel honderd
duizendmaal: Oerwak, Oerwak, Oerwak! Orrrekkekkekkekkek Kwak, kwak!
kwak, kwak!
*) Enige kikkers kwekken obstinaat: Orekkekkekkekkek enz.

‘Van Hippelepip is een leuke klant!
Oerwàk!
Hij zingt het mooiste van heel het land,
Oerwàk!
Men noemt hem Hollands nachtegaal,
Hij zingt wel honderdduizendmaal:
Oerwàk! - oerwàk! - oerwàk!
Orrrekkekkekkek! - kwak! kwak!

En daarom zingen we allen luid:
Oerwàk!
Ter eere van bruigom en van bruid,
Oerwàk!
Wij danken u allen voor dit feest,
't Is toch zóó heerlijk mooi geweest!
Oerwàk! - oerwàk! - oerwàk!
Orrrekkekkekkek! - kwak! kwak!’

Dit laatste vers werd door alle gasten gezongen, terwijl ze met bloemen wuifden en de dansmeester hen buiten de zaal geleidde.

Na hartelijk afscheid van het bruidspaar genomen te hebben, trokken de pretmakers door het bosch naar den vijver, terwijl de glimwormen weer den weg wezen.

De sterretjes glommen uit al hun macht,
De vogeltjes kweelden zoo zacht, zoo zacht!
De bloemetjes knikten: gôe... nacht! gôe... nacht!